

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1938

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α. Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
46 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 46
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΒ' — 1938
ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1938

ΤΕΥΧΟΣ 279

ΝΙΤΣΕ

Αφιερωμένο του κ. HELMUTH von den STEINEN

4 «Μεγαλομάρτη νου, κρουφε πατέρα,
τα χέρια μου σηκώνω επάκουσέμου !
Στην πιο αψηλη παλέστρα ορμας του αγέρα,
στην κεφαλη, στη βράση του πολέμου,
λιγνος σκορπιος με την ουρα ασκομένη !
7 Φωτιες πυκνες σφοδρου σε ζώνου ανέμου
κ' η νύχτα η μάβρη τίγρη τις συμπαίνει
ω νου, μεγάλε μου αθλητη, η ματιάσου,
στην άκρα απελπισιάτης λυτρομένη,
10 το θάνατο αψηφάει κ' η ρούσα ουράσου
γιομάτη λεφτερια πετιέται απάνω
και μπαίνει όλο χαρα μεσ' στην καρδιάσου !
13 Ο γήλιος βασιλέβει πια, το πλάνο
γλυκο της γης σκοτεινιάσε μαγνάδι
τα χέριαμου με οργη αντιστύλι βάνω,
16 ω νου, μην γκρεμιστεις μεσ' στο σκοτάδι !
Χινόπωρος βαρης, τα ολόγρα φύλα
ξεμασκαλιουν και πέφτουν μεσ' στον άδη
19 και το άγιο φως στη μάβρη ανατριχίλα
κλαρι, κλαρι, πηδάει σα λαβομένο
μικρο πουλι της νύχτας τη στροβίλα
22 μιαν αστραπη γαντζόθη αγκουσεμένο
στην πιο αψηλη κορφη της γης και χάθη.
Αγια Φωτια, λιγόχρονο, πνιμένο
25 πνέμα του αντρους μεσ' στου κορμιου τα πάθη,

- 28 βάστα γερα, μη μου χαθεις ακόμα ! »
 φωνάζω στου κουφου καιρου τα βάθη
 κι ανεχουμω στο μέτωπο, στο στόμα
 και στην καρδια του ιερου μονια, τη στάχτη !
 31 Σπίθα, ακριβη του ανθρώπου κλερονόμα,
 και συ του αντρους πικρο περήφανο άχτι,
 σέβας στην έρμη ετούτη πολεμιστρα !
 34 Πολα τρανο το φλάμπουρο τινάχτη,
 πολα γλυκα τραγούδησε η μαβλίστρα
 μεσ στο σκοτάδι απελπισια καιλάβρο
 37 παράπιε αγνο κρασι η καρδια η μεθύστρα.
 Και τόρα νά, στου μεθησιου το μάβρο
 βουερο γιαλο τσακίστηκε ο κουρσάρος
 και στο κυνήγι σύντριψε το γάβρο
 40 τα διο μακρια φτεράτου ο νους ο γλάρος·
 και σούρθη δολερος κιοτης κι αγλείφει
 στα σκοτεινα την άγια κάρα ο Χάρος.
 43 Βουβος στις τρέλας σπαρταράει το αγκρίφι
 και μαζοχτήκαν γύρα τα κοράκια·
 σα φρενιασμένο το μιαλότου ρίφι
 46 τον κόσμο κουτουλάει και караβάκια
 σκαρόνουν με χαρτι τ' αχνα δαχτύλια
 και πλεν στις αεροφαντασιас τ' αβλάκια.
 49 Τρικάρτες γαλέρες — και σταφύλια
 χοντρόρογα πετάξαν τα κατάρτια·
 με γένια αδρα, χοντρα τραγίσια χείλια
 52 πηδουν δαιμόνοι μαλιαροι στα ξάρτια
 και Βάκχος λυτροτης αφτος μοιράζει
 σε ζα, θεους, θνητους, λεφτεροχάρτια.
 55 Τρίζει αγανα το πέλαο σαν ατλάζι
 και τ' όραμα δροσάτο απάνω πλέει
 και στη θολη του αντρους λαμπήθρα αράζει.
 58 Λιμάνι γαλανο σα νάταν, λέει,
 κι αρίφνητο βογγούσε ανθρωπομάνι —
 κι απ' την πολη χαρα αρχινάει να κλαίει.
 61 Βάγια κρατούσαν κ' έκαιγαν λιβάνι
 και τούστροναν ροδάφνες στ' όνειρότου·
 κι αφτος χλομος, με αγκάθινο στεφάνι,
 64 βασιλικά χαιρέταε το λαότου·
 κι όλη τη γης χρουσο κρατούσε βόλι
 καμαροτα στο δεξοπάλαμότου.
 67 Μα αχνα κουνήθη ο νους και σύψυχη όλγ

- βουλιάει η χαρά κι ασκόθη παγομένος
 δριμης βορίας σε ρημαδιο περβόλι'
 70 και ξάφνου ακούστη θρήνος πλανταμένος
 και φάνη μεσ' σε κλήματα κι αγκάθια,
 χλομος, γυμνος, ο Βάκχος σταβρομένος,
 73 Τ' όραμα εστάθη ασάλεφτο στα βάθια
 της έρημης ψυχής και τρέχαν ριάκια
 τα κλάματα, του νου τα κατακάθια,
 76 στα μάγουλα και στα ψαρα μουστάκια.
 Τα χέρια τα λιγνάσου αδράχνω, κύρη :
 79 Ας πιούμε στην υγείαμας τα φαρμάκια !
 Βράζει της γης το μέγα πατητήρι
 κι ο νους μεθάει, τα νέα χτυπάει φτεράτου
 και διώχνει πια το σκιάχτρο νοικοκύρη !
 82 Δε θέμε εμεις αφεντικο εδω κάτω !
 σούρνεις φωνη και πια ο που φύγει φύγει !
 Στα σύνορα αγρυπνας ζωής, θανάτου,
 85 όπου το αγρίμι βρήκε καταφύγι,
 στην πιο κρουφη του σπλάχνου ανεγυρίδα,
 αγριμολε, και στο άγριο ορμας κυνήγι !
 88 Τις τρεις περνας, θεο, φιλι, πατρίδα,
 σειρήνες και γυρνας τη γης αλήτης,
 πιοτέρα απ' τη χαρά και την ελπίδα !
 91 Θεοφονιας, όλο πληγες Ακρίτης,
 και στέναξες και σε γρικω και φτάνω
 λιμάρικο λαγονικο της Κρήτης !
 94 Έρθε ο καιρος, σηκόσου, καπετάνο,
 βραδιάζει πια, τα πρώτα ανάψαν άστρα,
 πεινα η καρδια, δε θέλω να πεθάνω,
 97 ξεπρόβαλε η Κερα Φωτια η βυζάστρα
 κι ορθη, βουβη, στα σκοτεινα μας γνέφει —
 στάχτη ας γενουν της ατιμιας τα κάστρα !
 100 Δε θέμε πλούσια κούρσα εμεις, αδρέφι,
 δόξες, χαρες, ο νους εμας δε βάνει,
 κούρβα καμια δε μας βαράει το ντέφι
 103 στο ντροπερο του κόσμου караβάνι'
 αγέρα θέμε αγνο — στης γης δω χάμου
 πλαντούμε εμεις το χαμηλο ταβάνι !
 106 Κορφη της περηφάνιας, αναπνιάμου,
 χαρά της μοναξιας αστερομάτα,
 στα πιο φρογα ποδιαφωτίσματάμου,
 109 στ' αγριμοκάτσικα παρθένα νιάτα,

- σηκόθης κι όλη η γης μεμιας σηκόθη,
 κολόνα φως και μου άνοιξες τή στράτα !
- 112 Μαδάρες κρητικες γυμνες κ' οι γρόθοι
 του φλογομάτη νιου σφιμένοι ετρίζα
 και γρούζοντας λασποχωμένοι οι πόθοι
- 115 μουντα θερια απ' τα σπλάχνα ανηφορίζα
 κι όλη τη γης να κάψω λαχταρούσα
 κι άνθισες συ, βαθια, κρουφή μου ρίζα,
- 118 και φως λαγάρισε η φωτιάμου η ρούσα
 κ' η μοναξια χαρούμενη πατρίδα !
 Έρμο, μονάχο, αλάργα σε θωρούσα,
- 121 μεσ' στις καρδιας την πιο αψηλη παγίδα,
 τα κάγκελα να σπας για ν' ανασάνεις !
 Πιο πέρφανη χαρα ποτε δεν είδα,
- 124 τζάκι ποτε δεν άναψες, αλάνης
 λύκος μονιας τις μάντρες τρογυρνούσες,
 ποτέσου αρνι, σκυλι μουδε τσοπάνης !
- 127 Της εφτυχιας τις κρούστες όλες σπούσες,
 παράγρια τα φτερα, φαρδια τα στήθια
 κι αχόρταγες οι μέσασου ανερούσες.
- 130 Στης έρμος ταμπουρόθης τα ορθολίθια,
 πα στις περφάνιας την κορφη στυλίτης
 κι όλος λαχτάρα βίγλαες την αλήθια.
- 133 Γυμνο, γιομάτο βούλες το κορμίτης
 στην άβυσο ανακρέμουνταν και φίδια
 σουρίζαν πλεχταριες στην κεφαλή της.
- 136 Χαρα ! Πια δε γελιέται ο νους, παιχνίδια
 της φαντασιας, του φόβου, του χωμάτου,
 γης κι ουρανου τα εφήμερα στολίδια !
- 139 Στης ζήσης τον τροχο και του θανάτου
 σε ατέλιοτη στρουφογυρνούμε κλήρα
 ιδέες, θεοι κι ανθρωποι απάνου, κάτου !
- 142 Και συ του μεθησμένου νου τη λύρα
 βροντοβαρας κ' η γης γρικάει κι ως σβούρα,
 χορέβει ορθη, γοργη, στον ήλιο γύρα !
- 145 Σαν καλαμήθρα στη βαρια θολούρα
 κατα τον άδιον ήλιο την καρδιά σου
 κρατας, τη σουσουράδα ανεμοδούρα !
- 148 Ίσια στην άβυσο, γραμη μπροστάσου
 τη χαροστράτα ανιεις κι ουρα ριγάτη
 τα ρέμπελα, ξυπόλυτα (παιδιάσου,
- 151 κουρσάροι, αντάρτες, εραστες, πα στο άτι

- του ανέλπιδου χοιμουν κατα τα γκρέμα
της λεφτεριας, ω ψυχοπρωτολάτη!
- 154 Μάβρο κρασι ναι, αδέρφιαμου, το πνέμα
ας πιούμε στην υγεια του καπετάνου!
- 157 Μαβλιστικο, αρμυρο ναι, αδέρφιαμου, αίμα
τις φλέβες ας ανοίξουμε να φράνου
τη γης βαθια, ναρθει, να πει ο κουρσάρος
ο γήσκιος σου, αρχηγε, στο φως απάνου!
- 160 Μιαν αστραπη να πέθαινεν ο Χάρος
και ν' ασκοθεις, ψυχη παλικαρσία,
κι απάνωσου όλος να πιασται λιμάρος,
- 163 μεσ' στ' ανθισμένα ολόρθα κυπαρσία,
κρεμανταλιες ο κουρελης στρατόςσου
ως σταφυλιουν στη μάνα τα μελίσια!
- 166 Η μάχη τόρα νά, αρχινάει, σηκόσου
ψυχη, και μοίρασέμας τα ταμπούρια
μεθάτη την καρδιάμας ο καημόςσου,
- 169 τα χαρτοκαραβάκιασου στη γιούρια
της πεθυμιάσμας φούντωσαν γαλέρες
κ' έβγαλε ο νους φύλα φτερα καινούρια.
- 172 Οι πρώτες πρώτες πια σουρίζουν σφαίρες,
τα κόκινα σαντάλια δένει η μοίρα
μάβρες μαντατοφόρες οι φοβέρες
- 175 του κακομοίρη ανθρώπου κρουν τη θύρα.
Μυρίζουν του καιρου τ' αρθούνια θιάφι
ο λόγοςσου σα λιόντας φέρνει γύρα
- 178 την ούρμα γης και τρίζουν οι κροτάφοι
Νίτσε γαμπρε, κινάει το μέγα ψίκι,
λεμονανθους σγουρους πετουν οι τάφοι
- 181 και φτάνει πια στην ερημιάσου η Νίκη!

N. KAZANTZAKHS

